

Kallioalue: Korkealanvuori-Pöömäenvuori Kunta: TOIJALA

Sijaintitiedot: Kallioalue sijaitsee Lonttilanjoen itäpuolella noin 8 kilometriä Toijalan keskustasta etelä-kaakkoon.

Karttalehti: 2114 10

Kallioalueen pinta-ala: 69 ha Korkeus: 132 m.p.y Suht.korkeus: 47 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

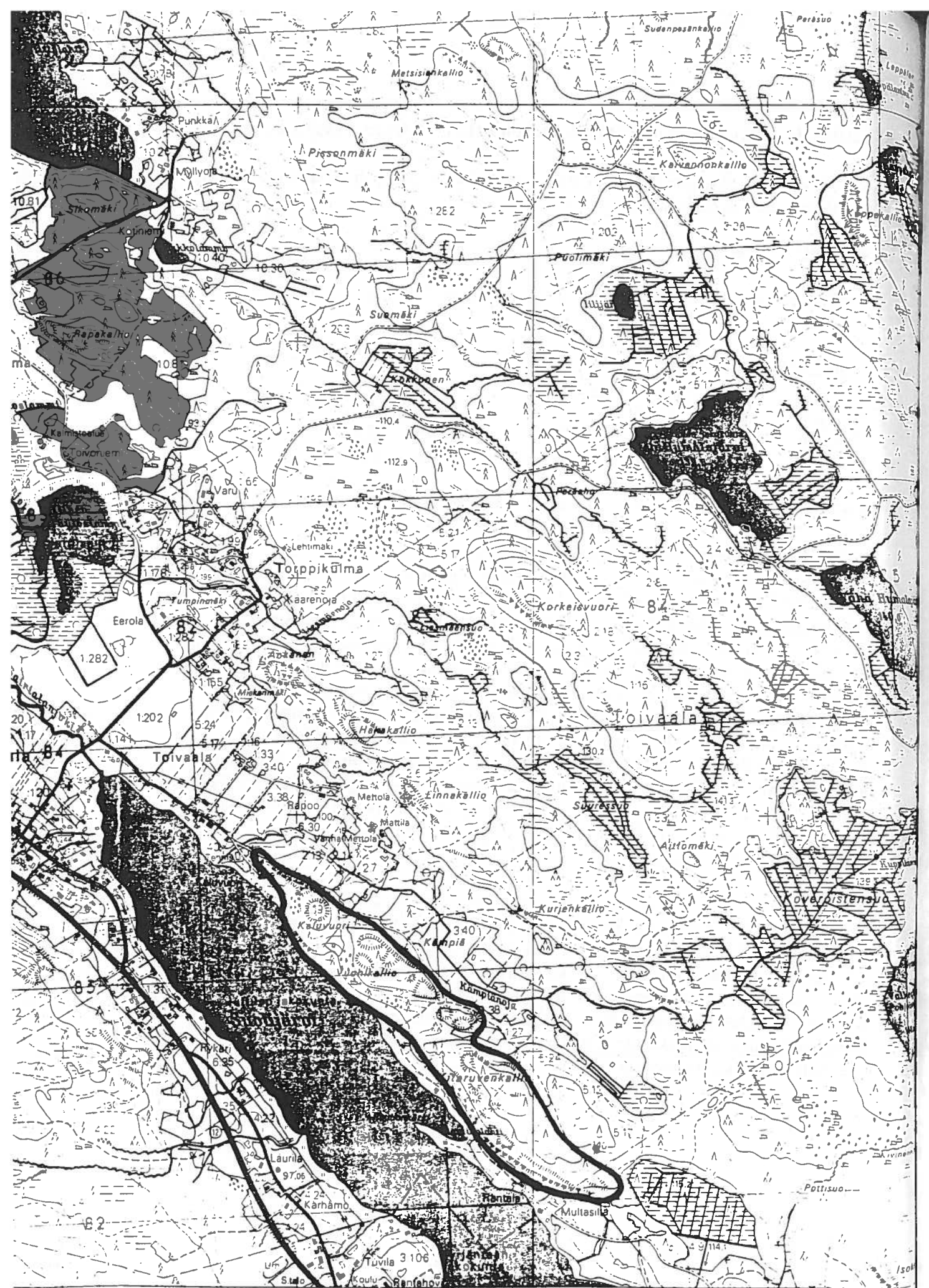
Geologia:	4	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	4
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Erityisesti biologisesti ja maisemallisesti arvokas kallioalue muodostuu kaarevasta kallioselännejaksosta, joka reunustaa Lonttilanjokivarren peltoalueita. Selänteet ovat eteläreunastaan jyrkänneisiä ja lakiosat ovat hieman kumpuilevaa talousmetsää. Silokalliot ovat edustavimmillaan ja laaja-alaisemmillaan Korkealanvuoren alueella. Massiivisimmat jyrkännepinnat löytyvät Korkealanvuoren selänteeltä, jossa on 10-15 metrin korkuinen yhtenäinen porrasjyrkänne. Kallioalue näkyy ympäristöön enimmäkseen metsäisenä kohoumana. Alueen lakiosista avautuu puuston osittain rajoittamia peltomaisemia. Alueen kallioperä on pääasiassa tavanomaista porfyryrigranodioriittia, jossa esiintyy vaaleita maasälpähajarakeita harvakseltaan granodioriittisessa perusmassassa. Alueen eteläosassa on kivilaji tummaa amfiboliittia, jonka välikerroksina esiintyy selännejakson eteläisimmällä jyrkänneellä hienorakeista, hieman grafiittipitoista kiilleliusketta. Eteläreunan amfiboliitissa on myös myloniittisaumoja (Matisto 1976).

Biologisesti melko monipuolista aluetta hallitsevat tuoreet kuusikot, joissa esiintyy paikoin rehevämpiä laikkuja. Kalliokasvillisuudeltaan edustavinta aluetta on Korkealanvuori ja Pöömäenvuoren eteläjyrkänne, joilta löytyy pieniä, mutta melko edustavia ja monilajisia ketomaisia laikkuja. Pöömäenvuoren jyrkänneen tyvellä esiintyy lisäksi käenkaali-oravanmarjatyypin lehtolaikkuja ja Korhonojan pohjoispuolisella kumpareella edustavaa puolilehtoa. Joistakin hakkuualoista huolimatta kallioalueen luonnontilaisuus on melko hyvä. Kallioalue rajautuu peltoihin, maalaistalojen pihapiireihin ja kangasmetsiin.

2542

Suomen

1:1-22

2544

Nok = -12°

24° 50'
-20' 40"

2545

2546

1:82

2134 01

aus 1979

Korkeudet metreinä merenpinnasta N 60-järjestelmän mukaan

Syväystiedot perustuvat vesihälytys- ja -mittaus-
Syytiedot perustuvat vesihälytys- ja -mittaus-

Kallioalue: Kitaruvenkallio-Kaluvuori Kunta: TUULOS

Sijaintitiedot: Kallioalue sijaitsee Tuuloksen Sairialan kaakkoispuolella Suolijärven koillisrannalla.

Karttalehti: 2134 02

Kallioalueen pinta-ala: 48 ha Korkeus: 147 m.p.y Suht.korkeus: 61 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

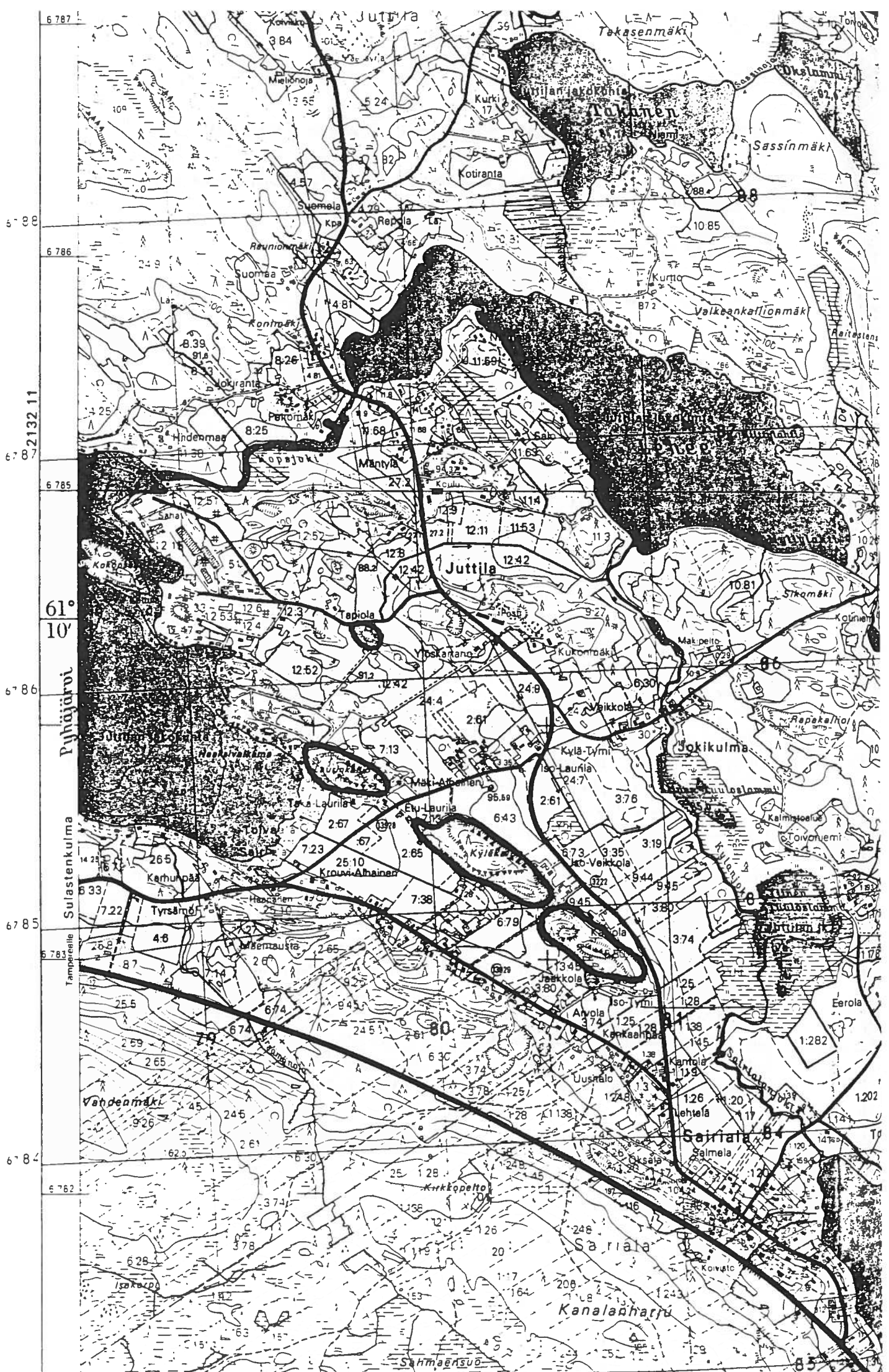
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Sairialan Suolijärven itärannalla sijaitseva kallioalue muodostuu peräkkäisistä jyrkkäpiirteisistä kallioselänteistä. Geomorfologisesti edustavin osa-alue on Kitaruvenkallion jyrkänteinen ja massiivinen lounaisseinämä, joka erottuu selvästi myös maisemassa. Lounaisjyrkänne on noin 40 metriä korkea, heikosti porrasmainen ja louhikkoinen kalliorinne, jonka tyvellä on hyvin edustavia ylikaltevia ja laattarakoilun lohkomia kallioseinämiä. Jyrkänteen tyvellä ja rinteillä on runsasta louhikkoa. Kaluvuoren koillissivulla on 10 metriä korkea jäätikön hioma ja osittain kasvillisuuden peittämä lähes pystyjyrkänteinen kallioseinämä. Alueen kallioperä on pääasiassa selvästi suuntautunutta kiillegneissiiä, jota leikkaavat liuskeisuutta myötäilevät karkearakeiset pegmatiittijuonet. Kallioselännejakson pohjoisosassa Vuohikallion koillisreunalla esiintyy hieman porfyryrigranodioriittia, joka leikkaa alueen kiillegneissiiä. Alueen korkeimmat lakiosat ovat suurelta osin irtomaiden peittämää supra-akvaattista maastoa.

Alueella vallitsevat pääosin melko rehevät kangasmetsät. Kalliokasvillisuus on enimmäkseen oligotrofista, mutta Kitaruvenkallion ylempi lounainen pystyseinämä on ravinteisempi ja sammalkasvillisuudeltaan edustava. Tyypiltään lähinnä suurruohoisessa (FiT) tyvilehdossa kasvaa mm. lehtopalsamia, velholehteä ja pensaikkotatarta. Kitaruvenkalliot näkyy Suolijärvelle metsäisenä selänteinä ja myös avokalliopintoja erottuu paikoin puuston seasta. Lounaisjyrkänteeltä avautuu paikoin esteettömiä näkymiä Suolijärvelle, sitä reunustaville pelloille ja ympäröivään metsämaisemaan. Kallioalueen luonnontilaisuus on kokonaisuudessaan hyvä. Metsissä näkyy poimintahakkuiden jälkiä ja Kitaruvenkallion lounaisjyrkänne on vain yläosastaan lievästi kulunut. Kitaruvenkallion kaakkoispääty ja jyrkänteen tyvi on osittain karjan laidunaluetta.

Kallioalue: Kyläkallio-Laurinkallio**Kunta: TUULOS**

Sijaintitiedot: Kallioalue sijaitsee Juttilan ja Sairialan välillä Pyhäjärven itä-kaakkoispuolella.

Karttalehti: 2134 02

Kallioalueen pinta-ala: 23 ha Korkeus: 137 m.p.y Suht.korkeus: 53 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	2
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Laurinkallion ja Kyläkallion kallioalue on Pyhäjärven rantaan ulottuva, Sairialan ja Juttilan kulttuurimaisemien keskellä sijaitseva kallioselännejakso. Selänteiden lakiosat ja koillisrinteet ovat jäätikön hiomia harvamännikköisiä kallioalueita. Kyläkallion lounais- ja eteläjyrkänne on 10-15 metriä korkea porrasmaisesti pystyjyrkänneinen seinämä ja Kyläkallion koillisrinteen yläosassa noin 15 metriä korkea jäätikön hioma viistojyrkänneinen kallioseinämä. Kyläkallion laella ja sen kaakkoispäässä jyrkanteen reunalla on noin 8 metriä pitkä kaakkoissuuntainen alaspäin viettävä sulamisvesien muovaama kirkumainen kouru kalliossa. Laurinkallion koillisreunalla on myös edustavia jäätikön hiomia viistojyrkänneisiä kalliopintoja. Laurinkallion etelä- ja lounaissivulla on pystyjyrkkä, paikoin heikosti ylikalteva kallioseinämä, jonka tyvellä on massiivista suurikokoista louhikkoa. Alueen kalliooperä on selvästi liuskeista, migmatiittitunutta kiillegneissia, jossa vaalea neosomiaines esiintyy kapeina haamumaisina raitoina ja on koostumukseltaan lähinnä granodioriittinen.

Kallioalue on biologisesti varsin merkittävä lehtokasvillisuutensa ansiosta. Kalliomänniköitä ympäröivät lähes kauttaaltaan edustavat puolilehdot ja alueella on myös tuoreita lehtolaikkuja. Kyläkalliota ja Laurinkalliota reunustavat muiden lehtipuiden ohella lehmukset ja hyvin kehittyneeseen pensaskerrokseen kuuluvat mm. taikinamarja ja metsäruusu. Laurinkallion lakiosassa on useita pieniä kulttuurivaikutteisia ketolaikkuja ja kohouman eteläisellä pystyjyrkänneellä on edustavia napajakäläkasvustoja. Laurinkallion varjoisilla osilla tavataan joitakin mesotrofiaa ilmentäviä sammalia. Laurinkalliolta ja Kyläkalliolta avautuu esteettömiä näkymiä lähistön kulttuuri-, metsä- ja järvimaisemaan. Kallioalue on yleisilmeeltään valoisa ja lähimaisemia elävöittävät jyrkännepinnat. Kohteen luonnontilaisuus on puuston osalta varsin hyvä, mutta kalliokasvillisuus on virkistyskäytön vuoksi paikoin kulunutta. Laurinkalliolla on muinaisena linnavuorena merkitystä paikallisena nähtävyytenä.

Kallioalue: Tapiolankallio

Kunta: TUULOS

Sijaintitiedot: Tapiolankallio sijaitsee Tuuloksen Juttilassa Pyhäjärven ja Leheen välisellä kannaksella.

Karttalehti: 2134 02

Kallioalueen pinta-ala: 1 ha Korkeus: 105 m.p.y Suht.korkeus: 17 m

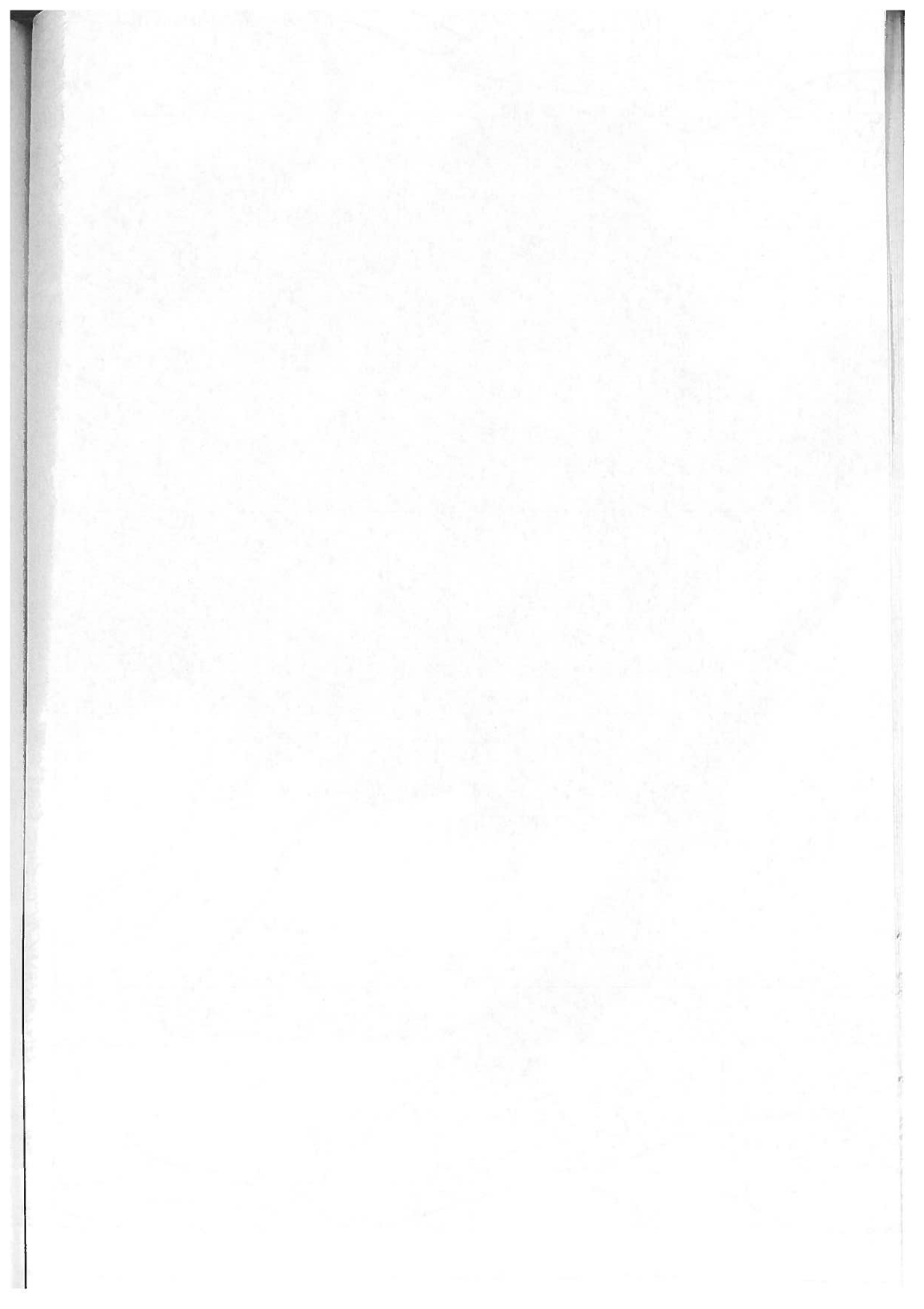
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

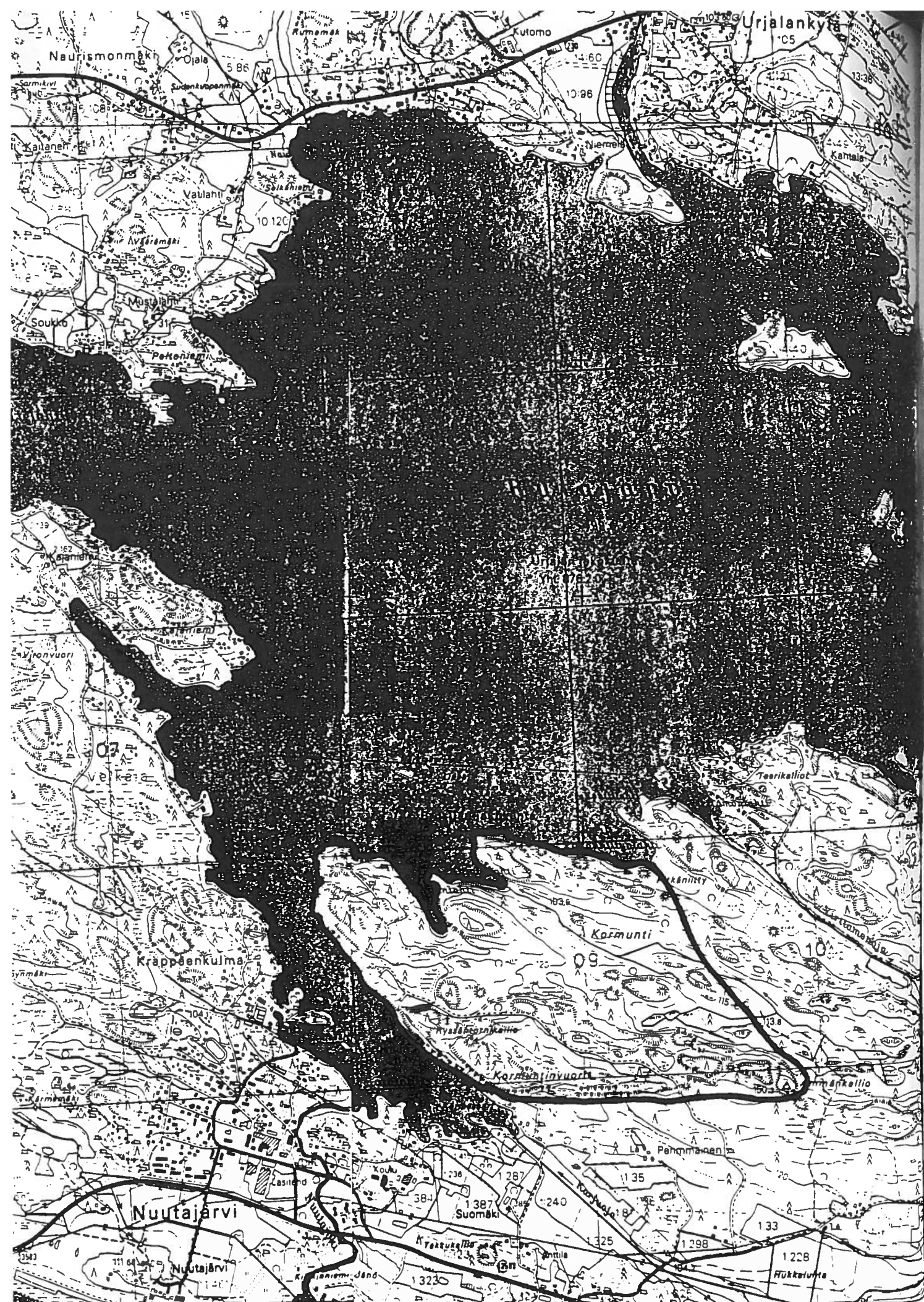
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Tapiolankallio sijaitsee Juttilassa Pyhäjärven ja Leheen välisellä kannaksella. Kohde on pieni kallio, jonka pohjois- ja itärinne on jyrkänteinen. Jyrkänteet ovat 15 metriä korkeita, osittain porrasmaisen säännöllisesti laattarakoilleita pystyseinämiä, jossa korkein laki on pienialainen paljastunut kieleke. Lakiosan silokalliot ovat pieniä ja tavanomaisia. Alueen kivilaji on keskirakeinen, selvästi suuntautunut ja säännöllisesti laattarakoillut kiillegneissi. Kiillegneississä esiintyy harvakseltaan kookkaampia maasälpäporfyroblasteja keskirakeisen biotiittirikkaan aineksen seassa. Tärkeintä Tapiolankallion biologiassa on jyrkänteellä useiden neliömetrien alalla esiintyvä piikkiluppo, joka on valtakunnallisesti erittäin uhanalainen jäkälälaji. Kalliokasvillisuus on muuten jokseenkin tavanomaista, mutta kohteen puolilehto- ja lehtolajisto on monipuolinen ja edustava lehtolaikun pienuudesta huolimatta. Lakiosan mäntyvaltainen puolilehto muuttuu paikoin heinävaltaiseksi puolukkatyyppin kankaaksi ja kallion tyvellä tuoreeksi kuusikoksi. Kohtalaisen massiivisen pohjoisjyrkänteensä ansiosta kohde on myös maisemallisesti merkittävä. Pystyseinämä erottuu hyvin lähialueiden pelloille ja viereiselle hiekkatielle. Jyrkänteeltä avautuu myös esteettömiä näkymiä ympäristöön. Kallioalueen luonnontilaisuus on hyvä.

Kallioalue: Kormuntinvuori**Kunta: URJALA**

Sijaintitiedot: Rutajärven eteläranta Nuutajärven koillispuolella.

Karttalehti: 2114 01, 04

Kallioalueen pinta-ala: 151 ha Korkeus: 155 m.p.y Suht.korkeus: 55 m

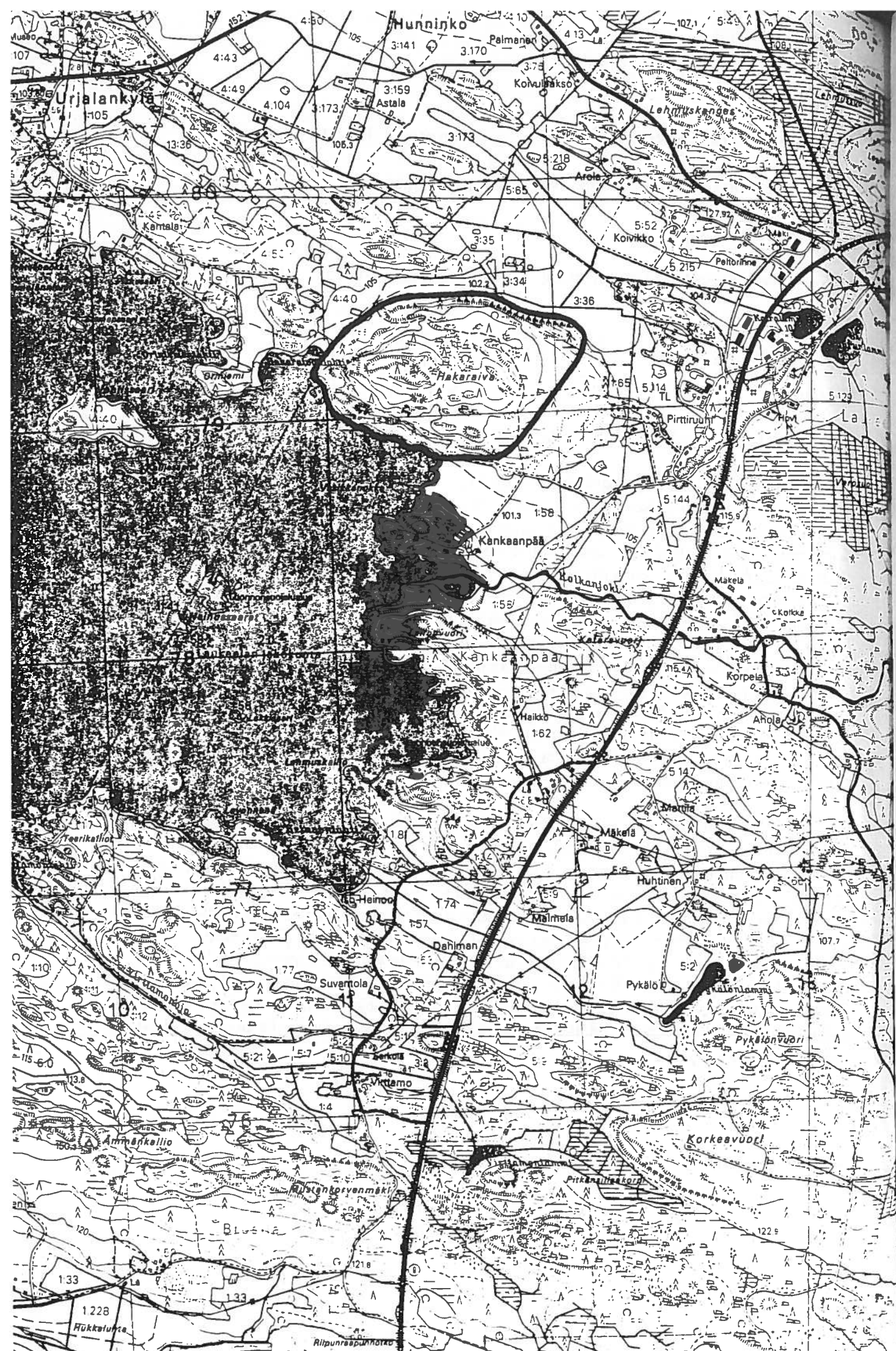
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 3**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Maisemallisesti ja biologisesti hyvin merkittävä kallioalue, joka rajautuu Rutajärveen. Papinlahden rantakalliot ja Rutalahden rannan jyrkänteet näkyvät selvästi vesimaisemassa. Kormuntinvuoren rantajyrkänteiltä avautuu esteettömiä ja kauas ulottuvia maisemia viljelysalueiden ja vesistöjen kirjomaan metsämaastoon. Sisäiset maisemat ovat vuorella massiivisten jyrkänteiden, luonnontilaisten metsien ja puronvarsilehtojen ansiosta hyvin edustavia. Melko pienialaiset paljastuma-alueet sijaitsevat korkeimmilla harjanteilla. Silokalliot ovat paikoin tavanomaista hieman laajempia pintoja. Kallioalueen massiivisin osa on Kormuntinvuoren etelä- ja lounaisjyrkänteet, jotka kohoavat parhaimmillaan 45 metriä korkeina viisto- ja porrassjyrkänteisinä seinäminä. Seinämien tyvellä esiintyy paikoin melko massiivista louhikkoa. Papinlahdenkallion länsi- ja lounaisseinämä on viistojyrkänteinen ja 25-35 metriä korkea. Alueen kallioperä on keskirakeista, selvästi pilsteistä, paikoin poimuttunutta harmaata granodioriittia, jota kallioalueella leikkaavat graniitti- ja pegmatiittijuonet.

Metsien luonnontilaisuus on alueella hyvä, mutta viistojyrkänteet ja kallioterassit ovat paikoin kuluneita. Alue on paikallinen monikäyttö- ja näköalakohde. Kormuntinvuori, Papinlahden rantakalliot ja Kormuntin lehto muodostavat biologisesti monipuolisen ja arvokkaan kallioaluekokonaisuuden. Valtakunnalliseen lehtojensuojeluohjelmaan kuuluva puronvarsilehto muuttuu Mulauslahden tuntumassa tervaleppäyhteisöksi (Alapassi & Alanen 1988). Myös itäisemmän Virtamonon varressa on arvokasta lehtoa (Tampereen seutukaavaliitto 1983). Jyrkänteillä tavataan pieniä ketolaikkuja ja rapautuvilla kalliohyllillä esiintyy pensaikkotatarta ja mäkihorsmaa. Jyrkänteen lajistoon kuuluu myös liuskarauniainen ja valtakunnallisesti uhanalainen kalliokeuhkojäkäle. Jyrkänteen sammal- ja jäkäälajisto on pääosin tavanomaista, mutta seinämien alaosissa on myös puolivaateliasta sammallajistoa.

Kallioalue: Hakaraiva**Kunta: URJALA**

Sijaintitiedot: Hakaraiva sijaitsee Urjalan länsipuolella Rutajärven rannalla.

Karttalehti: 2114 04

Kallioalueen pinta-ala: 59 ha Korkeus: 140 m.p.y Suht.korkeus: 40 m

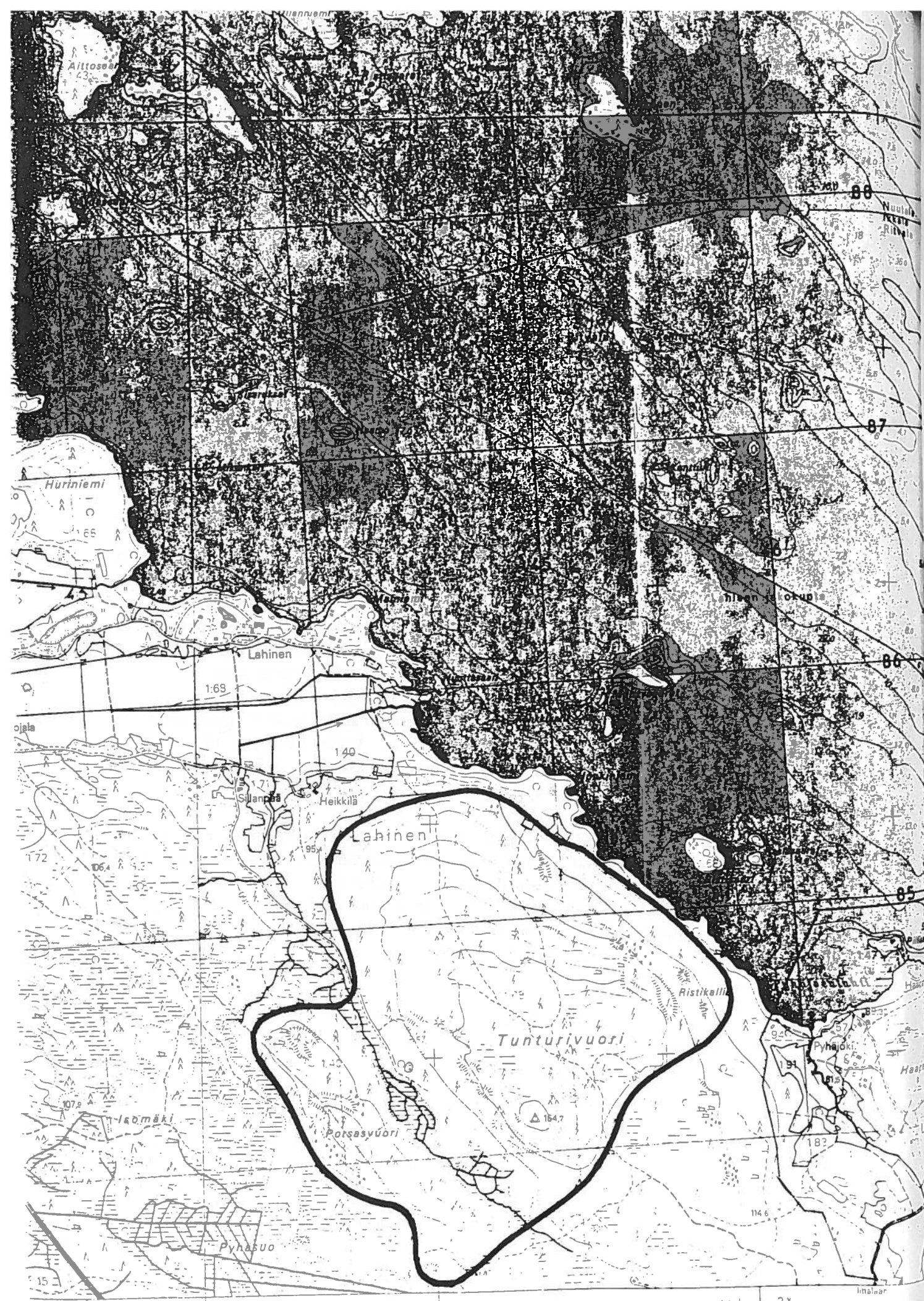
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	2
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Hakaraiva on Rutajärven rantaan rajautuva kohtalaisen loivapiirteinen kallioselänne, joka on rinteiltään paikoin jyrkänteinen. Alueen länsiosan rinteillä esiintyy 5-15 metriä korkeita, rakoilun lohkomia kallioseinämiä, jotka ovat tyviltään hieman louhikkoisia. Hakaraivan pohjoisreunalla on myös jäätikön hiomia ja rakoilun lohkomia kasvillisuuden peittämiä kalliojyrkännteitä. Loivapiirteisyydestä huolimatta alueelta näkyy matalia kalliopintoja Rutajärvelle. Jyrkännteiltä avautuu puuston rajoittamia, mutta edustavia maisemia Rutajärvelle. Pohjoisjyrkännteeltä näkyy myös ympäristön peltoaukeille ja metsäsaarekkeisiin. Alueen sisäiset maisemat ovat edustavimmat luonnonsuojelualueella, jonka luonnontilaisuus lahopuineen on huomiota herättävää. Alueen kalliooperä on karttalehtialueella yleistä vaaleanharmaata, keskirakeista, selvästi pilsteistä granodioriittia, jossa on satunnaisesti pieniä amfiboliittisulkeumia.

Kallioalueen metsät ovat enimmäkseen tyypillisiä kuivia ja tuoreita kankaita ja eteläreunalla esiintyy myös luonnontilaisia, keski- ja runsasravinteisia lehtolaikkuja. Paria harvinaisehkoa kalliosammalta lukuun ottamatta alue on kalliokasvillisuudeltaan tavanomainen ja oligotrofinen. Valtaosaltaan avo- tai harvennushakatusta pohjoisosasta löytyy edustava ja esteettinen, erittäin vetinen kuljuneva korpireunuksella.

Hämeenlinna
 $24^{\circ}05'$
 $-23^{\circ}40'$

2505

2506

2507

Nok = -2°

2508

Kallioalue: Tunturivuori-Porsasvuori Kunta: VALKEAKOSKI

Sijaintitiedot: Vanajaveden lounaisrannalla Kalvolasta pohjoiseen.

Karttalehti: 2132 02

Kallioalueen pinta-ala: 252 ha Korkeus: 165 m.p.y Suht.korkeus: 79 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	1

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Vanajaveden rajautuva biologisesti ja maisemallisesti arvokas kallioalue, jonka lähiympäristö omaa erittäin merkittäviä arvoja. Koillisreunalla on valtakunnallisesti arvokas lehtoalue (Alapassi & Alanen 1988) ja viereiset vesistöt kuuluvat rantojensuojeluohjelmaan (Heikkilä & Heikkinen 1991). Kallioalue sijaitsee lisäksi valtakunnallisesti arvokkaan kulttuurimaiseman reunalla ja itäpuolella avautuu Lahisten arvokas kulttuurimaisema. Lahisten kartano on Hämeen arvokkaimpia rälssitiloja. Kallioalue erottuu ympäristöstään melko massiivisena selänteenä. Porsasvuoren lounaisreunalla avautuu esteettömiä näkymiä kumpuilevaan metsämaisemaan, jonka seassa on pieniä peltolaikkuja ja asutusta. Kallioalueen sisäisen maiseman edustavimmat osa-alueet ovat useat aarnimetsämäiset metsälaikut sekä koillisrinteen edustan lehtoalue.

Paljastuma-alueet sijaitsevat pääasiassa Porsasvuoren ja Tunturivuoren jyrkillä rinteillä, joilla on porrasmaisia pieniä pystyseinämäpintoja. Pääosa kallioalueen pohjois- ja keskiosasta on vaaleaa graniittia, jolla on Tunturivuoren korkeimman huipun eteläpuolella kontakti kiillegnessin kanssa. Kiillegneississä on paikoin grafiittipitoisia mustaliuskevälikerroksia sekä siellä täällä kalsiumpitoisia konkreetioita. Kallioalueen eteläisimmän nurkan paljastuma-alueilla on hienorakeista uraliittiporfyyriittia sekä raitaista emäksistä agglomeraattia hieman paljastuneena. Alueella esiintyy monin paikoin aarnimetsämäisiä metsäkuvioita, joille on luonteenomaista maapuiden, pötkelöiden ja kolopuiden runsaus. Alueella tavataan lisäksi arvokasta lehtopuustoa. Kokonaisuutena kohde on kuitenkin kangasmetsien, aarnimetsien, harvennushakkuualueiden ja taimikkoalojen mosaiikkia. Kalliopaljastumat ja matalat pystyseinämät ovat karuja ja silokalliopintoja peittää poronjäkäliköt. Arvokkaan osa-alueen muodostaa Tunturivuoren koillisrinne, joka kuuluu valtakunnalliseen lehtojensuojeluohjelmaan (Alapassi & Alanen 1988). Alue on Pirkanmaan edustavimpia ja parhaiten säilyneitä lehtoja ja sen puusto on iäkästä ja kuusivaltaista. Alueen merkittävään lehtopuustoon ja -pensastoon kuuluvat lehmus, pähkinäpensas ja vaahtera. Lehtoalueen vaateliaaseen lajistoltaan hyvin rikkaaseen aluskasvillisuuteen kuuluvat punakoiso, kevätlehtoleinikki, vata, kaiheorvokki, tesmayrtti ja jänönsalaatti, joka on Hämeessä alueellisesti uhanalainen laji.

mosaiikkia. Kalliopaljastumat ja matalat pystyseinämät ovat karuja ja silokalliopintoja peittää poronjäkäliköt. Arvokkaan osa-alueen muodostaa Tunturivuoren koillisrinne, joka kuuluu valtakunnalliseen lehtojensuojeluohjelmaan (Alapassi & Alanen 1988). Alue on Pirkanmaan edustavimpia ja parhaiten säilyneitä lehtoja ja sen puusto on iäkästä ja kuusivaltaista. Alueen merkittävään lehtopuustoon ja -pensastoon kuuluvat lehmus, pähkinäpensas ja vaahtera. Lehtoalueen vaateliaaseen lajistoltaan hyvin rikkaaseen aluskasvillisuuteen kuuluvat lehtopähkämö, punakoiso, kevätlehtoleinikki, vata, mustalinnunherne, kaiheorvokki, tesmayrtti ja jänönsalaatti, joka on Hämeessä alueellisesti uhanalainen laji.

Kallioalue: Nikkilänvuori**Kunta: VESILAHTI**

Sijaintitiedot: Narvajärven itäpuolella Latomaalta pari kilometriä kaakkoon.

Karttalehti: 2114 03, 06

Kallioalueen pinta-ala: 72 ha Korkeus: 147 m.p.y Suht.korkeus: 37 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	4
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	4

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Kallioalue on maisemallisesti ja geologisesti melko merkittävä. Kallioalue erottuu ympäristöstään puustoisena selänteinä, jonka paljaat kallioseinämät näkyvät paikoin lähimaisemassa. Lakiosista avautuu monin paikoin edustavia ja kauniita metsämaisemia. Luonnontilaiset korpisoistumat ja Nikkilänvuoren keskeiset osat ovat kallioalueen sisäisten maisemien arvokkaimmat osat, sillä avohakkuualat rumentavat maisemia muilla kohdin. Alueen kallioperä on granodioriittia ja vaaleaa graniittia. Kohde muodostuu peräkkäisistä ja vierekkäisistä kallioharjanteista ja niiden välisistä notkelmista. Geomorfologisesti edustavin osa-alue on Nikkilänvuoren pohjoisjyrkkänte. Se on jäätikön osittain hioma viistojoiranteinen ja porrasmainen 30 metrin seinämä, jossa yksittäiset pystyseinäpäinnot ovat 10-15 metrisiä. Pohjois- ja koillisjyrkkänteen tyvellä on massiivista, osittain rakkautunutta louhikkoa. Itse Nikkilänvuori on karujen kangasmetsien luonnehtima mäki, jonka kallioilla on laajoja poronjäkäliköitä ja pohjoisrinteillä on runsaasti valurahkoja. Nikkilänvuorella on luonnontilaisuudeltaan melko edustavia osa-alueita. Lisäksi vuoren pesimälinnustossa on suojelullisesti merkittäviä piirteitä. Pohjoisrinteen tyvi ja alueen itäpuoli on avohakattu. Nikkulansuo on edustava hiirenporrasvaltainen saniaiskorpi. Nikkilänvuoren itäpuolen korpjuotti on keskiosistaan lähinnä muurainkorpea.

Nak = + 10'

2464

23° 20'

- 26 m 40 s

2465

Suonolaan

2466

No. = 1

Nak = + 33'

Kallioalue: Lokkerinvuoret-Laskunvuori Kunta: VESILAHTI

Sijaintitiedot: Ahtialassa Suonojärven itärannalla sijaitseva kallioalue Vesilahden luoteisosassa.

Karttalehti: 2123 01

Kallioalueen pinta-ala: 72 ha Korkeus: 155 m.p.y Suht.korkeus: 35 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

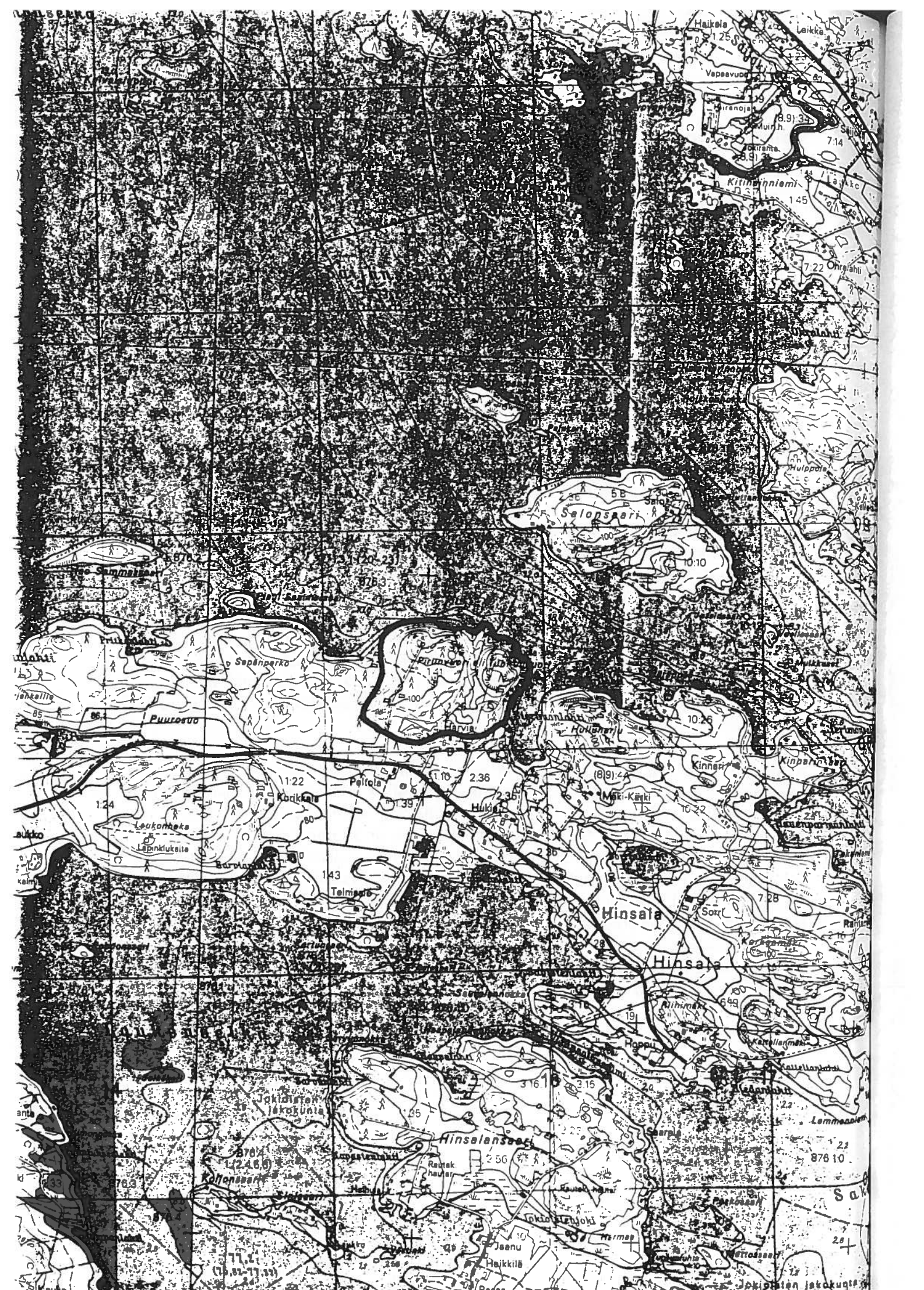
Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Kallioalueen maisemallisesti näyttävä osa on Suonojärven rannassa sijaitseva Lokkerinvuoret, jotka kohoavat järven rannasta noin 30 metriä korkeana jyrkänteisenä rinteinä. Alaosassa on noin 10 metriä korkea pystyseinämä, joka taittuu ylempänä viistojyrkänteiseksi, osittain jäätikön hiomaksi kalliorinteeksi. Silokalliot ovat lakiosissa ja rinteillä paikoin hieman tavanomaista laajempia selänteitä. Lokkerinvuorten rantakallioilta avautuu kauniita järvinäköaloja. Alueen korkeimmalta kohdalta Laskunvuoren laelta puolestaan avautuu puuston lomitse kaukaisia metsänäkymiä. Sisäisistä maisemista mainittakoon Lokkerinvuoren kauniit kalliokedot ja jyrkännepinnat sekä Laskunvuorella miellyttävän avara silokalliomaisema.

Alueen kallioperä on pääasiassa tavanomaista tummaa, suuntautunutta kiillegneissiiä. Kallioalueella esiintyy lisäksi granodioriittia, pegmatiittia ja kapeita kvartsijuonia, jotka leikkaavat alueen kiillegneissiiä. Paljastuma-alueilla on paikoin näkyvissä kauniita ja edustavia gneissirakenteita. Biologisesti arvokkain osa on kalliokasvillisuudeltaan monipuolinen Lokkerinvuoret. Pohjoisjyrkänteellä kasvaa yleislevinneydeltään pohjoista pohjankorvajäkälää ja mesotrofiaa kalliolla edustaa oravisammal. Lokkerinvuorten ylärinteillä on kallioketoja ja alempana rinteillä rehevää lehtoa (HeOT). Alueella on lähteisyyttä osoittavia soistumia ja Lokkerinvuorten eteläpuolella järvenrannassa on hyvin edustava tervaleppäkorpi. Peräkorvenvuori ja Laskunvuori ovat kasvillisuudeltaan tavanomaisempia, tosin melko vaateliias lehtokasvillisuus vallitsee niidenkin rinteillä. Alueella elää runsaasti valkohäntäpeuroja ja myös ilveksestä on tehty havaintoja.

Kallioalue: Pirunvuori

Kunta: VESILAHTI

Sijaintitiedot: Vesilahden kirkonkylän luoteispuolella, Pyhäjärveen pistävässä pitkässä Hinsalan niemessä sijaitseva rantakallioalue.

Karttalehti: 2123 04

Kallioalueen pinta-ala: 30 ha Korkeus: 110 m.p.y Suht.korkeus: 33 m

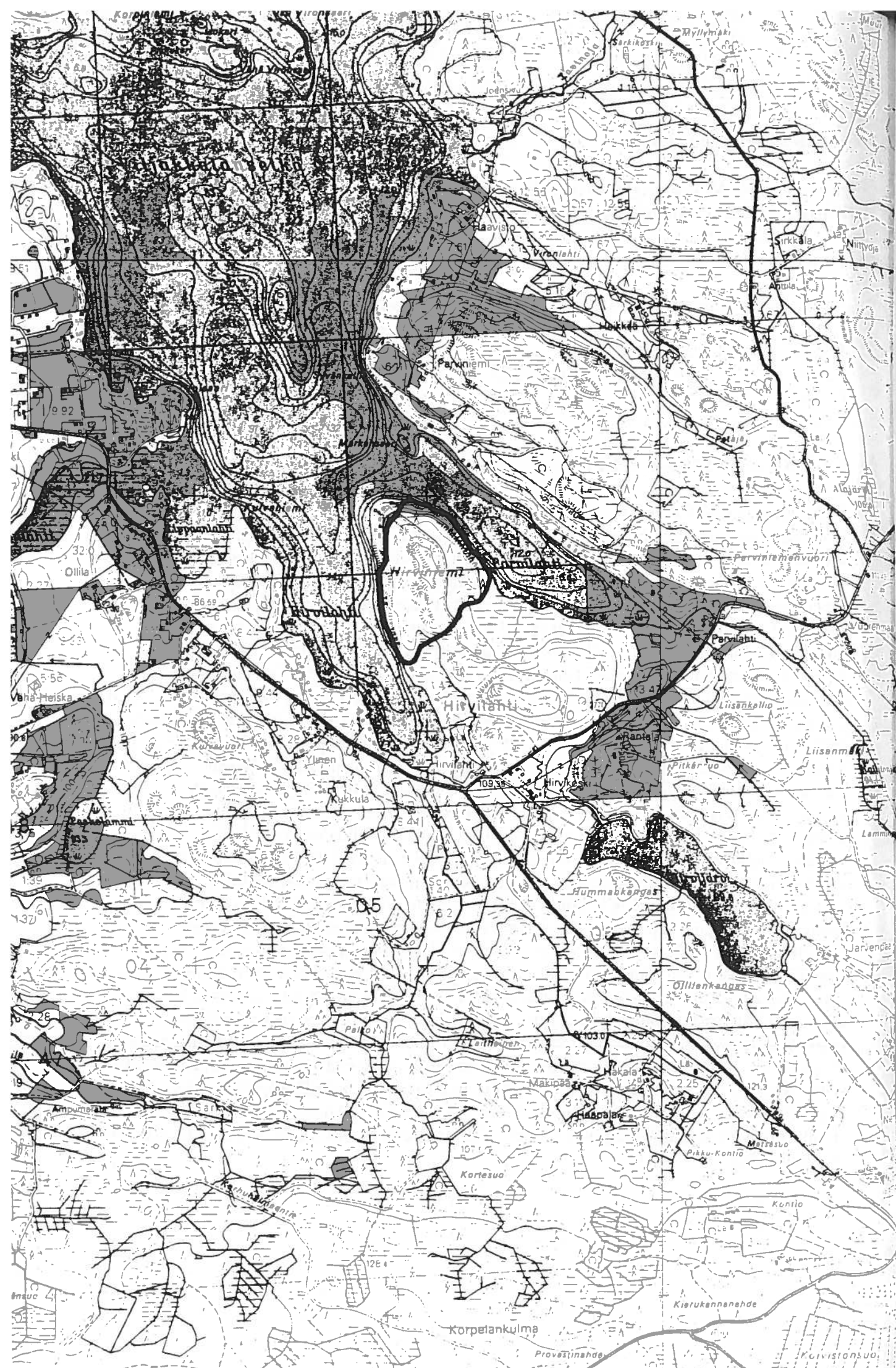
TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	3
Biologia:	2		-monikäyttö:	2
Maisema:	2		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 2

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Pirunvuori on Säjängselän rannassa sijaitseva, maisemallisesti ja biologisesti erittäin merkittävä kallioalue. Vuoren pohjoisreunalla on noin 15 metriä korkea pystysuora, yhtenäinen kallioseinämä ja jyrkänteen kokonaiskorkeus on noin 25 metriä. Jyrkänteen tyvellä on melko edustavaa louhikkoa. Pirunvuoren korkeimman laen itäsivun jyrkänteen yläosassa on kookas siirtolohkare, jonka alle muodostunutta onkaloa kutsutaan "Pirun onkaloksi". Lakiosa ja rinteet ovat heikosti paljastunutta maastoa, jossa silokalliot ovat pieniä ja tavanomaisia. Vuoren jylhät jyrkännepinnat ovat maisemallisesti arvokkaalla paikalla ja erottuvat hyvin vastapäisistä saarista. Kallio on tärkeä osa kulttuurihistoriallisesti arvokasta maisemakokonaisuutta, johon kuuluu Hinsalan pitkä niemi kulttuurimaisemineen sekä Laukon kartano. Kallioalueen itäosan jyrkänteen päältä avautuu monin paikoin hyvin kauniita, esteettömiä järvinäköaloja. Aluetta käytetään näköalapaikkana. Sisäinen maisema on edustava mm. ylikaltevien jyrkännepintojen, luolamuodostumien ja kukkivien kallioketojen ansiosta. Alueen kallioperä on kallioperäkartan mukaan pääasiassa grano- ja kvartsidioriittia sekä gabroa ja dioriittia (Matisto 1961). Kallioalueen lakiosassa ja itäpuolen rantaan rajoittuvassa jyrkänteessä on kivilaji suurelta osin selvästi suuntautunutta, raitaista ja tummaa kiillegneissia, jota leikkaavat granodioriitti, vaalea apliittigraniitti ja karkearakeinen pegmatiitti. Kivilajien leikkaussuhteita on nähtävissä Pirunvuoren korkeimman huipun itäpuolen jyrkänteessä. Kallioalueen itäreunalla rannassa esiintyy pienellä alueella keskirakeista dioriittia. Alue on biologisesti hyvin arvokas ennen muuta kasvillisuustyyppiensä monipuolisuuden ja vaateliaan lajistonsa ansiosta. Jyrkännealue on myös linnustollisesti arvokas. Keskiosassa olevalla jyrkänteellä kasvaa lehmusta ja edustavaa kallionaluslehtoa. Jyrkänteen juurella virtaa pieni puro, jonka varrella on edustavaa purolehtoa. Alueella on sekä karun että ravinteisen alustan kalliokasvistoa valo-, varjo- ja valuvesiseinämillä. Seudulla harvinaisehkoja lajeja ovat pohjoiset pahtanurmikka ja pohjankorvajäkälä, eteläiset kuhmunapajäkälä ja mustanukkanapajäkälä sekä vaateliaat sammallajit. Kalliohyillyillä on lisäksi edustavia kallioketoja. Alueelta on ainakin aiemmin tavattu myös ukontulikukka, pölkkynuoho sekä Hämeessä melko harvinainen pensaikkotatar (Söyrinki 1955).

Kallioalue: Hirviniemen kalliot**Kunta: VILJAKKALA**

Sijaintitiedot: Kyrösjärven Viljakkalanselän kaakkoispäässä sijaitseva kallioniemi.

Karttalehti: 2124 02

Kallioalueen pinta-ala: 20 ha Korkeus: 125 m.p.y Suht.korkeus: 42 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	4
Biologia:	3		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	2

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4**Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:**

Hirviniemi on 42 metriä Viljakkalanselän yläpuolelle kohoava kapeahko niemi, jonka laella on pienehköjä kalliopaljastumia ja sivuilla jyrkäniteitä. Alueella on lähinnä maisemallista ja biologista arvoa. Alueen arvokkain osa on itärinne, jossa on korkeahko jyrkänne. Jyrkänne on yläosastaan porrasmainen ja alaosastaan ylikalteva. Jyrkänteen laelta avautuu kaunis näköala Parvilahdelle. Muualta näköaloja ei avaudu puuston vuoksi. Länsireunan jyrkäniteet ovat matalia. Kivilajiltaan niemi on pääasiassa porfyyrista graniittia; länsireunalla on hapanta vulkaniittia. Alueella on sekä valo- että varjorinteille tyypillistä kalliokasvillisuutta. Itäjyrkäniteellä kasvavat varsin harvinaiset pahtanurmikka ja pohjankorvajäkälä, jotka ovat yleislevinneisyydeltään pohjoisia. Laen paljastumilla on poronjäkälikköjä. Rinteiden kasvillisuus on varsin rehevää ja alueella esiintyy myös vaateliaita lehtokasveja. Lähistöllä olevat Alhonlahti ja pienet lammet ovat arvokkaita lintuvesiä.

68 53

68 52

68 51

68 50

68 49

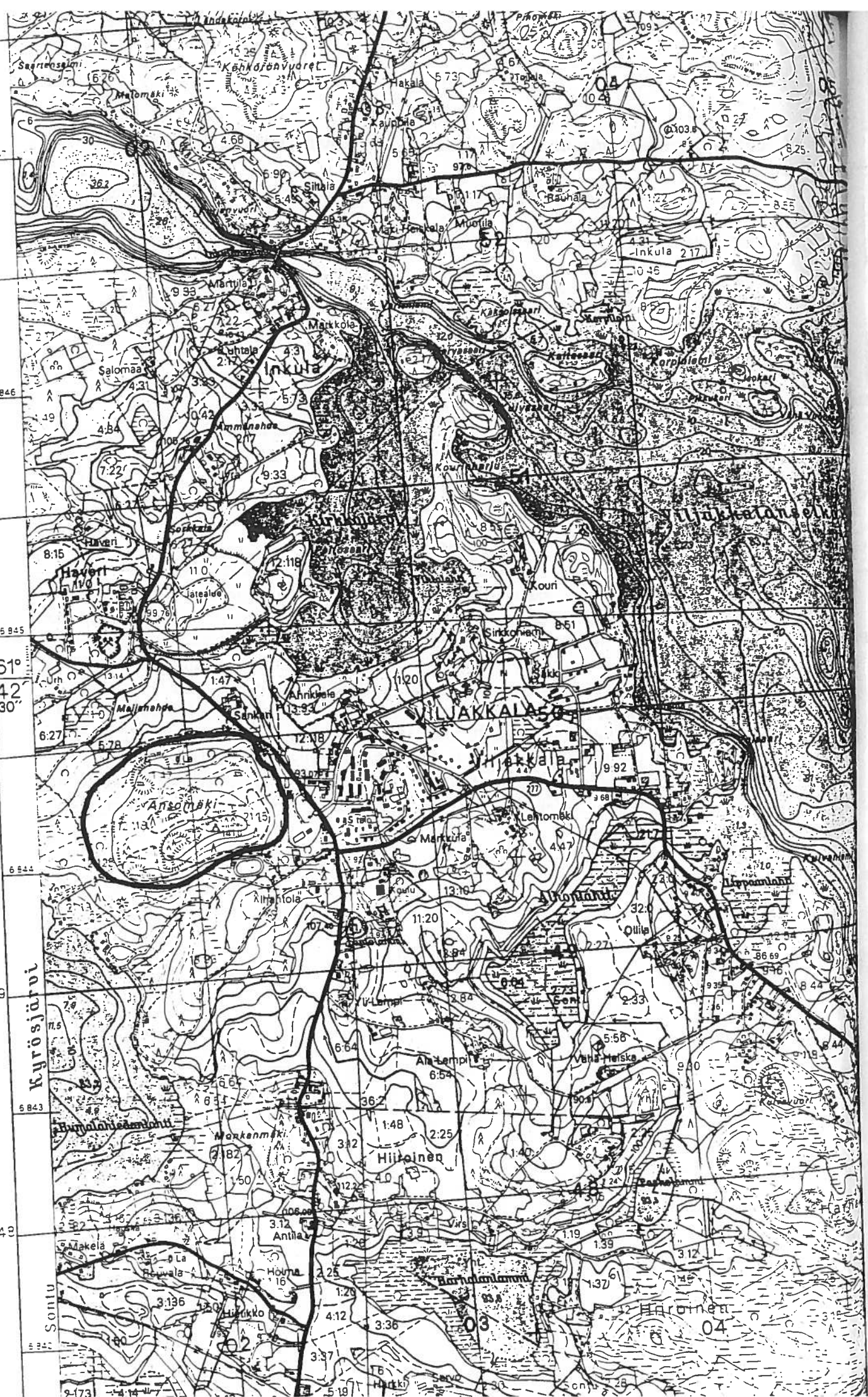
68 48

2122 11

61°
42'
30"

Kyrösjärvi

Sontu

Kallioalue: Ansomäki

Kunta: VILJAKKALA

Sijaintitiedot: Viljakkalan kirkonkylässä, Kyrösjärven ja Kirkkojärven välisellä kannaksella sijaitseva kallioalue.

Karttalehti: 2124 02

Kallioalueen pinta-ala: 42 ha Korkeus: 141 m.p.y Suht.korkeus: 50 m

TÄRKEIMMÄT TEKIJÄT:

Geologia:	3	Muut tekijät:	-historia:	2
Biologia:	2		-monikäyttö:	3
Maisema:	3		-luonnontilaisuus:	3
			-lähiympäristö:	3

KALLIOALUEEN ARVOLUOKKA: 4

Kallioalueen yleiskuvaus ja tärkeimmät arvot:

Kallioalueella on maa-aineslain tarkoittamia hyvin merkittäviä biologisia ja geologisia arvoja sekä merkittäviä maisema-arvoja. Ansomäki kohoaa Viljakkalan kirkonkylän reunalta kahden järven väliseltä kannakselta. Se rajaa Kirkkojärven arvokasta kulttuurimaisemaa. Alue kuuluu samaan vulkaniittijaksoon kuin pohjoispuolella sijaitseva Haverin kultakaivos. Pääkivilaji on emäksinen tuffiitti, jossa esiintyy paikoin kupari- ja magneettikiisiä. Alueen eteläosassa kivi muuttuu kvartsi-maasälpäliuskeeksi. Alue on biologisesti merkittävä ennen muuta valtakunnallisesti arvokkaan lehtokasvillisuutensa vuoksi (Alapassi & Alanen 1988). Osa lehdosta ja kaksi hyvin pienialaista pähkinäpensaiden kasvupaikkaa on rauhoitettu. Koillis- ja itärinteen lehto on tyypiltään eteläistä ja esiintyy täällä pohjoisrajoillaan. Lehtolajistoon kuuluu kaksi uhanalaista lajia, saunionoidanlukko ja hentokiurunkannus (Tampereen seutukaavaliitto 1985). Pohjoisreunalla on varsin luonnontilaista kosteaa sekametsää, jossa on kookkaita kuusia ja runsaasti lahoavaa lehtipuuta. Pohjoisrinteellä on kaksi lähdetä. Alueen etelärinne ja laki ovat hakkuiden ja kuntoradan vuoksi kasvillisuudeltaan muuttuneita. Sekä loivien kallioiden että matalien pystypintojen lajisto on tavanomaista. Geomorfologialtaan kallioalue on myös tavanomainen. Reunaosissa on matalia pystypintoja, joissa kohtalaisen edustavat vulkaniittirakenteet erottuvat. Puusto rajoittaa alueella näköaloja. Länsipäästä näkyy Kyrösjärvi, mutta pääasiassa hakkuiden vuoksi. Sisäinen maisema ei ole kovin avoin, mutta lehdot ovat varsinkin keväisin hyvin kauniita pienmaisemia. Ansomäki on merkittävä kulttuurihistoriallisesti vanhan louhostoiminnan vuoksi.

